

La unitat és possible

LLUÍS FOIX / Periodista

AVUI, 25 de març del 2009

Fa pocs dies em deia un catedràtic d'economia que aquesta tardor es produiran una cadena de fallides de mitjanes empreses que situaran la crisi en el seu punt més baix. I a partir d'aleshores, què?, li vaig preguntar. Ningú ho sap; entrarem en uns temps de grans turbulències, em respongué. No cal insistir en el fet que la crisi financera iniciada ara fa poc menys d'un any als Estats Units ha provocat una crisi econòmica d'abast internacional. Els manuals de sociologia política indiquen que aviat entrarem en una crisi social i, finalment, el vendaval s'emportarà també molts governs, que no tindran respostes adequades als problemes que patirà la gent.

DAVANT D'AQUEST PANORAMA SERIA OPORTÚ que els polítics catalans i espanyols es tranquil·litzessin una mica i es preocupessin dels problemes que afecten els ciutadans, que no coincideixen precisament amb els dels polítics. A Catalunya fa gairebé dos anys que discutim sobre l'Estatut, sobre el finançament que se'n desprèn, sobre les dates del seu compliment i sobre les inescapables reunions entre ministres de Zapatero i consellers de Montilla, i tot per arribar al punt en què el senyor Pedro Solbes ens diu que no es pot prometre res abans de consultar-ho amb el Consell General de Política Fiscal i Financera. S'ha perdut molt de temps i s'han esmerçat massa energies per arribar al punt en què el conseller Castells ens diu que seria millor no signar un acord abans que obtenir un mal acord.

ELS POLÍTICS VAN A LA SEVA. El president Zapatero ha faltat tantes vegades a la seva paraula i ha jugat tan frívolament amb les seves promeses que no se'n pot esperar una solució mínimament satisfactòria i perdurable. En tot cas, ho farà per pura tàctica, per tapar un forat o per superar una situació incòmoda, conseqüència de la seva solitud cada vegada més crítica al Congrés de Diputats.

PERÒ ÉS OPORTÚ TAMBÉ ASSENYALAR QUINES SÓN les mancances dels polítics catalans a l'hora de resoldre els malentesos i les diferències amb el govern Zapatero. La primera responsabilitat és del president José Montilla, que ha anat avisant els seus companys socialistes madrilenys que, si Catalunya era maltractada, es produiria un procés de desencís amb Espanya.

LES PARAULES DE MONTILLA han estat clares i contundents. Però no li han fet cas i, per tant, la seva posició està cada vegada més afeblida. Davant dels seus socis de govern, davant de Zapatero i, naturalment, davant de l'oposició d'Artur Mas. He dit diverses vegades que l'erràtica política de Zapatero es trobaria un dia que la tossuderia de Montilla li donaria un disgust. Això no ha passat i potser ja no passarà, perquè el president Zapatero rep tantes bufetades de tot arreu que un company de Catalunya no el pot acabar d'esfondrar. Potser és el que cal fer tàcticament, però no és la millor estratègia pels interessos de Catalunya a mig i a llarg termini. L'altra decisió que encara té temps de prendre José Montilla és reunir totes les forces polítiques catalanes i presentar-se a Madrid amb una sola veu per tal d'acabar d'una vegada amb els inexplicables retards per complir el que diu una llei orgànica de l'Estat. Si Esquerra Republicana o Iniciativa per Catalunya no estan d'acord amb

aquest plantejament unitari, doncs que es quedin a casa, i que Montilla i Mas hi vagin pel seu compte, tots dos sols.

SIGUI QUINA SIGUI LA XIFRA FINAL del finançament, no complaurà CiU, que no voldrà donar el triomf als socialistes en una qüestió tan cabdal que seria lògicament esgrimida en les properes eleccions autonòmiques. El meu parer és que es tanqui dignament el tema del finançament i que deixi de ser d'una vegada una qüestió partidària. Això només s'aconseguirà si des de Catalunya es parla clarament amb una sola veu. Després, que es torni a fer política partidista i que cada formació del govern i de l'oposició s'adrecin als ciutadans com els sembli.

LA GENT RECLAMA NORMALITAT DEMOCRÀTICA, que consisteix a arbitrar la complexitat dels interessos contraposats dels ciutadans. Josep Maria Bricall acostuma a dir que una nació és un àmbit en què els serveis funcionen. Abans que res, cal garantir la seguretat, els serveis sanitaris, l'educació, els transports públics, les infraestructures i els espais adequats perquè l'economia productiva progressi. Catalunya ha integrat en els darrers deu anys el quinze per cent de la població nouvinguda. I ho ha fet sense trencar ni l'escola, ni el model sanitari, ni la convivència. Això és un mèrit dels immigrants, però sobretot és un mèrit de la capacitat d'acollida dels catalans.

S'HA FET EL MÉS DIFÍCIL. Per contra, el que semblava més assequible, que és que els catalans ens poséssim d'acord per anar plegats i fer valdre el pes del país perquè es compleixi l'Estatut, això fins ara no ho hem sabut fer. I ens pot costar molt car a tots.